

SUZANNES HERENHUIS

Met donker gedreun dicteert de toren van de kathedraal dat het weer tijd wordt om de zonden van de zaterdag te belijden. Duiven klapwieken krijtwit tegen de loden lucht. Suzanne hoopt dat het regenen blijft, godgenageld regenen blijft in deze stad vol geheimen. Regen reinigt. Regen is een gordijn. Suzanne houdt van de reuk van natte kleren en het langs elkaar heen kijken in de halfduistere kathedraal. Zondag, regen, stad, alleen met z'n velen.

Je zult het maar gehad hebben, zoals Suzanne. Twee kinderen, een vent, twee auto's, een herenhuis in de stad, een sluimerende ziekte die niet levensbedreigend is, een aandoening dus, en je zult het nu maar hebben: anciënniteit, en verder niets meer. Suzannes vent is dood door gewoeker van cellen. Het werd alleen maar een heenreis, bestemming hiernamaals. De zoon 'zit' in Zuid-Afrika, maar *they are on non-speaking terms*. Die heeft zich in een welvarende familie ingeneukt. Vice versa werd de dochter door de zoon van een veevoedergigant voorbarig weggeneukt uit de schoot van het professorale gezin; zij manifesteert zich met Nieuwjaar eenmalig middels gerinkel op de 'vaste' telefoon. Suzanne rijdt heden niet meer in auto. Haar aandoening, met dewelke zij wel degelijk redelijk lang in leven kan blijven, belet haar dat niet. Maar zij wil doodgewoon geen auto meer.

Suzanne heeft dus veel gehad. Op de keper beschouwd was dat niets, en nu heeft ze weer niets, tenzij dat herenhuis, tenzij haar nog ongezegende leeftijd, tenzij haar aandoening. En toch heeft ze iets. Nog iets. Daar kunnen een aantal oude, soms nog krasse knarren van de KAHW van meespreken. Suzannes man was actief lid van de KAHW, de Koninklijke Academie voor Humane Wetenschappen.

Suzanne heeft iets.

Suzanne heeft iets met de KAHW.

Suzanne collectioneert professoren, bij voorkeur levende.

Suzanne is voorwaar een mooigeweeste vrouw. In levenden lijve is haar man professor in de fonetiek en de fonologie van de Oost-Vlaamse regiolecten en werkend lid van de KAHW, een soort van bejaarde halfbroer van de universiteit en wachtkamer van de kamergeleerdendood. Hij wisselt het tijdelijke met het eeuwige drie dagen na zijn pensioengerechtigde leeftijd, amper op weg naar emeritaat en ouderdom. Suzanne blijft desondanks getrouw de vernissages, de lezingen en de openbare vergaderingen van de KAHW volgen. Haar aandoening dicteert haar dat. De heren professoren, die oude vossen, moedigen dat aan. De weinige dames professoren kan het geen lor schelen dat er nog een kipje op

overschot tussen de haantjes scharrelt. Hun pikorde ligt allang vast; zij hebben hun *station of life* bereikt en bevredigend ingevuld. Suzanne, degelijk geschoold maar zonder carrière, zorgt voor haar eigen invulling. Zij rekruteert daartoe uit het loslopende tamme wild met een academische graad als gewei en een viriliteit die verder strekt dan een bruine bast, een diepe stem en sexy grijs kruinhaar.

Zet bijvoorbeeld een stel stijve Engelse harken bijeen, laat er een Franse vrouw met *bedroomeyes* op los en je hebt een kegelspel. Mettertijd af en toe zelfs een *strike*. Maar er kan er maar één winnen. Suzanne laat er dus in haar eigen *soap* af en toe één zichzelf voor haar winnen. Het libido en de aanmaak van allerlei sappen bij de heren van de Koninklijke Academie voor Humane Wetenschappen zijn gestaag gestegen na de dood van Suzannes academische echtgenoot. Ook de aanslibbing in de professorale aderen neemt toe: er wordt meer en zenuwachtiger gerookt en men besprenkelt langer dan voorheen zijn voedsel met zout en specerijen. Alcohol blust en ontkalkt dan weer ietwat: gelukkig, in het vooruitzicht van eventueel te leveren prestaties tussen de lakens. De lat ligt hierbij voor iedereen gelijk: polemologen, kunsthistorici, filologen, sociologen, etymologen, historisch taalkundigen, zeventiende-eeuws letterkundigen, fonologen, psychologen, filosofen, noem maar alles op wat *loogt* en *sooft* en *cust* en *kundigt*. Suzanne vertoont geen wetenschappelijke voorkeuren. Van de heren libidineuze professoren verwacht zij geen deskundigheid op het vlak van de vleselijke liefde. De lat ligt gewoon plat. Zij ook. Horizontaal. Democratie met een academische graad.

Zodoende treedt wel eens een heer dat herenhuis aan de Anneessenslei binnen.

(De allereerste vreemde, nou: vreemdgaande heer die zich hier ooit aanmeldt, vliegt echter vrijwel op staande voet het huis weer uit. Hij maakt een academisch genuanceerde opmerking over het lexicologische onderscheid tussen de woorden 'herenhuis' en 'vrouwenhuis'. Ongelukkig genoeg voegt hij daar in een humoristische voetnoot aan toe dat dit hier eigenlijk een vrouwenhuis betreft).

Ter zake. De vreemdganger komt binnen, reikt wat klimaatgebonden kledingstukken aan, drinkt en praat wat met de gastvrouw, en naargelang van zijn temperament brengt zij dan de poppen aan het dansen. Dat gebeurt via tientallen mogelijke invalswegen: haar overleden echtgenoot ('Michel kon wel teder zijn, hoor'), handlezen (bij dat klassiekertje voelt Suzanne zich wel lullig), boekenruil ('Moet je echt eens lezen, Suzanne'), een uitnodigend gebaar gevolgd door het delen van eenzelfde sofa ('Waarom kom je er niet gezellig bij zitten, Robert? Je moet je leren ontspannen'), een subtiele inkijk, een intiem verhaal ('Geloof jij in

het lot, Rudolf?'), twaalf oesters, een knie, een sigaret, alcohol, een raadgeving betreffende kleren, een compliment betreffende stem of kruinhaar of huidskleur, een combinatie van enkele van deze ingrediënten... Wanneer de professor dan eindelijk uitgeteld de trappen bestijgt en uitgepeld tussen de lakens schuift, zet Suzanne innerlijk juichend een streepje bij op haar kerfstof. En na gedane zaken, als de professor ietwat verward naar huis is vertrokken, vinkt zij de naam van dit door liefde blind geworden vinkje in haar ultrageheime schrift aan. Daarop staat in zeer rode letters: **Suzannes Herenhuis**. Suzanne zit al over de zestig. Ze is een plusser. Stilaan legt zij een grote deskundigheid aan de dag. 's Nachts rust zij uit.

Suzanne stapt de kathedraal binnen. Haar ogen moeten wennen aan het halfduister in dit Huis van de Heer. Zoals wratten immer dezelfde plaats innemen op bekende gezichten, zo zitten de belijdende professoren van de universiteit en de academie onveranderlijk op hun zelfde plaats in de kathedraal. Sommigen nog met, anderen niet meer met hun wettelijk geregelde vrouw. Er grijpt star oogcontact plaats, zoals in alle gebedshuizen. Men huichelt er zijn geloof met de beste wil ter wereld. Nog een veertigtal doodgewone stervelingen zitten verspreid over de stoelenrijen. Suzanne ziet hun hoofden dobberen op een zee van schemer. Ze kiest een strategische plaats uit: zien en gezien worden is de blijde boodschap. Ze gaat zitten in de duistere achterhoede van de middenbeuk, zodat ze iedereen kan observeren. Er zijn minstens vijftien rijen lege stoelen tussen haar en het volk. Zo heeft ze het graag. Pas bij het naar buiten gaan zal iedereen haar zien. Want dan blijft ze opzettelijk zitten, tot op het allerlaatste ogenblik. En bij de communie natuurlijk, als ze daar zin in heeft. In de zijbeuken zit zoals gewoonlijk geen kat. Daar is het duister nog donkerder. Af en toe kijkt een hoofd even om. Knikt het soms minzaam: een herenhoofd. Knikt het soms schroomvol: een vrouwenhoofd.

De Dienst van de Heer begint. Suzanne telt. Ze telt lippend tot acht. Acht namen in haar geheime schuinschrift. Dan richt ze haar blik star op priester Edmond. Zal zijn naam ooit in haar schrift prijken? Even houdt Suzanne haar adem in. Ze ontkleedt deskundig de geestelijke met haar ogen. Hij wordt een lichamelijke. Suzanne kruist haar benen andersom. De priester spreidt zijn armen en heft zijn handen ten hemel. Suzanne kent hem okselhaar toe, aan beide kanten zo lang als een orthodoxe baard. Ze glimlacht. Ziet hij haar? Edmonds brillenglazen flikkeren even in het kaarslicht. Neemt hij die bril af bij het vrijen? Weer glimlacht ze. Met een ruk trekt ze nu zijn...

Haar gedachte stokt door een licht gerucht vlak achter haar. Ze maakt aanstalten om zich om te draaien, maar 'Sst!' fluistert een bekende stem in haar linkeroor. 'Niet omkijken!'

Suzanne glimlacht flauw. Een golfje van opwinding reist langsheen haar ruggengraat.

'Doe je handen naar achteren,' beveelt de stem zacht.

Suzanne gehoorzaamt werktuiglijk, terwijl ze het volk en priester Edmond scherp in de gaten houdt. Twee handen strelen even haar borsten, haar buik. Dan nemen die haar polsen vast. Suzanne voelt... touw... ?

'Hé... '. Weer wil ze zich omdraaien, verzetten.

'Sst... Laat me doen. Spannend hé, Suus?'

Suzanne haalt haar schouders op.

'Wat... Wat wil je? Wat is de bedoeling? Kun je straks niet gewoon... '.

Hij schuift nu voorgemaakte lussen om haar polsen.

'Zeg... '.

'Lekker?' Hij masseert weer even haar borsten.

'Maar... '.

De kaarsen flakkeren. Er klinkt een belletje. Iedereen staat op.

'Blijf zitten,' gebiedt de stem dwingend. 'Hij ziet je niet van zo ver'.

'Ik kan wel niet anders, hé,' fluistert Suzanne over haar schouder terug.

'Haha'.

Snel bindt hij haar met de handen achterwaarts aan de spijlen van de kerkstoel vast.

'Maar allez... ! Wat ben je in 's hemelsnaam... '.

'Dit, mijn liefje!'

Razendsnel snoert hij haar de mond met een brede kleefband. Voor ze ook maar iets kan doen, beletten, beseffen, roepen, voelt ze gelijk een scherpe prik in haar nek. Anderhalve seconde later al is ze ingepalmd door slapheid en duizeligheid. Nog net voelt ze hoe hij een dun touw om haar hals drapeert en hoe ze met krachtige schokken afgesnoerd wordt van dit leven op aarde. Ze maakt niet meer mee hoe hij zo goed en zo kwaad als het gaat haar daarna ontdoet van haar kleren en ijlings in het duister verdwijnt.

Niemand kijkt om. Zien en gezien worden. De eredienst in het Huis van de Heer gaat gewoon door. Priester Edmond heft andermaal zijn handen ten hemel.